

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ทอดสมอกันที่พุทโธ

เห็นนาฬิกาที่เราก็ไม่ลืมที่เราผิดพลาด ตอนนั้นดูว่าเขียนหนังสือ กุฎิเป็นกุฎิ เล็ก ๆ ร้านเล็ก ๆ เขียนหนังสืออยู่ มีนาฬิกาอยู่นั้น คือตามธรรมดาประมาณ ๔ โมงปิด กวาด พระก็ทราบกันทั้งวัด เราปฏิบัติอย่างนั้นตลอดมา ประมาณ ๔ โมงปิดกวาด ตลอดทั้งวัดเลย เราเวลาจะขึ้นบ้นของเรา เขียนหนังสือไปมองดูนาฬิกามันบ้น ๓ โมง กว่า นึกว่าเป็น ๔ โมงกว่าแล้ว โธ่ ตาย

คือการทำข้อวัตรปฏิบัติพระเถรท่านเราเมื่อไร ไม่ว่าทำอะไร ๆ เรารวดเร็วมาก ตลอดมา ฟังมาทั้งระยะนี้ที่แก่ ไม่เอาไหนเดี๋ยวนั้นนะ แต่ก่อนข้อวัตรปฏิบัติพระเถรท่าน เราเมื่อไร อย่างที่ว่าปิดกวาดนี้ พอได้เวลาปั๊บปั๊บแล้ว ๆ ใครชักช้าไม่ได้นะ วันนั้นดู นาฬิกาผิดไปนีกว่า ๔ โมงกว่าแล้ว โธ่ตาย ก็ปั๊บปั๊บลงปิดกวาด กุฎิเล็ก ๆ หลังจากนั้น ละ กวาดปั๊บ ๆ ออกมา คือเรื่องข้อวัตรปฏิบัติเราไม่ได้ด้อยกว่าพระเถร ดีไม่ตีนำหน้า ตลอด คล่องตัวตลอด เรียกว่านำพระตลอดมา

วันนั้นดูนาฬิกาผิดไป ปั๊บปั๊บลงไปคว่ำไม้กวาดกวาดออกมาจนกระทั่งถึงหน้า ศาลานี้ กวาดออกมาทางนั้น ธรรมดาพระทั้งหลายจะรวมกันแล้ว พอเราออกมาทำนีก กวาดของท่านออกมารวมกันที่ศาลาใหญ่ พอเราออกมาจากนั้นไม่เห็นใครเลย แผลกหูแผลกตาเหลือเกิน แผลกใจอีก แล้วพอดีเห็นเรากวาดออกมานั้น เณรก็เณรทิด จรวดลูกพระนี่นะ แต่ก่อนเป็นเณรอยู่ที่นี่ หลานท่านสุพัฒน์ คนนี้เป็นน้องท่านสุพัฒน์ แม่ของทิดจรวดเป็นพี่สาวท่านสุพัฒน์ ตอนนั้นเณรจรวดนี่ก็บวชอยู่ที่นี่ พอเห็นเราปิด กวาดออกมามันคงจะขวางตามัน แต่มันคงไม่คิดอย่างนั้นมันจะคิดกลัวแหละ กลัวเรา จะมีอะไรขึ้น พอออกมานั้นแล้วเณรคงจะรำคาญตาถ้าธรรมดานะ ก็เลยเอาไม้กวาด ออกไปกวาด เณร เราขึ้นเลยแหละ มันเป็นอย่างนี้พระวัดนี้มันตายกันทั้งวัดแล้วหรือ ใครจะกุสลาใครเมื่อพระตายทั้งวัดแล้ว ไม่รู้หรือเวล่ำเวลาปิดกวาด

คือถ้าธรรมดาแล้วกลางคืนจะประชุมอีกนะนั่น ถ้าเคลื่อนขนาดนั้นแล้วจะไม่รอ เลย นั้นละเด็ดใหม่การปฏิบัติต่อตัวเอง ต่ออรรถต่อธรรม ต่อหมู่ต่อเพื่อน จะปฏิบัติ อย่างนั้นตลอดมา เราไม่มีคำว่าอ่อนแอ ที่นี้ปิดกวาดวันนั้นเราเป็นบ้นชี่ กวาดออกมามัน ฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เราดูนาฬิกาผิดไป ถ้ามเณรจรวด เณร พระเณรวัดนี้ตายกัน หมดแล้วหรือ ใครจะกุสลาใคร ถึงเวล่ำเวลาทำไมไม่เห็นปิดกวาด นีกลางคืนจะประชุม อีกนะนั่น ไม่ใช่เล่นนะ ดีไม่ดีไล่ออกจากวัดนูนนะ เคลื่อนคลาดจากหลักเกณฑ์อันใหญ่ หลวง

นาฬิกาได้เท่าไร ฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที คือ ๔ โมงปิดกวาด เรามันเป็นบ้าฟาดตั้งแต่ ๓ โมง ๒๐ นาที พอเผลอบอกว่านาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เหน็ดหนี่ นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที พอว่าอย่างนั้นแล้ว หยุด ทันทึเลยนะ หยุด ๆ ๆ มันจะมาเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ปุบ ๆ กลับเลย เราไปแก้บ้าเรา ไม่อย่างนั้นมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด มันคงจะหัวเราะตาย ฟังเสียงเป็นไฟมาเลยนะ พอว่ามันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เหน็ดหนี่อีก เณรซ้ำซ้ำอีก หยุด ๆ ๆ ทันทึเลย มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ปูบ ๆ กลับเลย เณรคงเล่าให้พระฟัง หัวเราะจะตายละ

นั่นละพลิกตาลปัตรปั๊บ คือเอาธรรมเป็นหลัก ถึงจะเป็นไฟมาก็ตาม ไฟก็ไฟของธรรมไม่ใช่ไฟของกิเลสแผดเผาให้ฉิบหายวายปวง เป็นไฟของธรรม พอว่าเท่านั้นบอกหยุดทันทึเลย เราบอกเราจะไปแก้บ้าเรา เพราะเราดูเวลาผิดเราเป็นบ้า ไปทำให้พระเณรเดือดร้อนทั้งวัดเลย ขบขัน คือเอาธรรมเป็นหลัก มันจะแผดเผาขนาดไหนเป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ จึงไม่เป็นความเดือดร้อนแก่ผู้ใด ถ้าเป็นกิเลสแล้ว โอ้ย เป็นถ้ำเป็นถ่านนะ ถ้าเป็นธรรมแล้วชุ่มเย็นเลย

ก็คิดดูแผดเผา เณรก็เหมือนจะเปื้อยนั่นละ พอมองเห็นหน้ากัน เณร เวลาได้เท่าไร เณรบอกว่า ได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เหน็ดหนี่อีกแล้วนะ เณรก็บอกซ้ำสามหน แสดงว่าเราผิด จากนั้น หยุด แนะเห็นไหมละ เอาทันทึเลย หยุด ๆ ให้พระหยุดทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา พอว่านั้นก็หันหลังกลับไป ไม่มีอะไรนะ นี่ละเรื่องพระปฏิบัติเป็นธรรม เราเป็นบ้าก็ไปแก้ใส่ธรรมชิ เณรคงจะหัวเราะตาย โถ เสียงเป็นพินเป็นไฟ พอรู้ว่าเจ้าของผิดแล้วปูบกลับเลย บอกให้หยุด มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา นั่นละเรียกว่าธรรม ให้เป็นธรรมล้วน ๆ

(กราบนมัสการหลวงตา ลูกภวานาพุทธโธ แล้วดูตัวสุขทุกข์และเฉย ๆ จากอาการของจิตที่เกิดขึ้น คึนหนึ่งภวานาพิจารณาอาการของจิต มีความว่างเกิดขึ้น มีเสียงบอกขึ้นในจิตว่า ให้ดูตัวสำคัญที่ว่าว่าง อะไรที่รู้ตัวว่าว่างก็ให้ดูตัวนั้น หลังจากนั้นลูกก็ดูตัวว่างตลอดมา ลูกทำถูกหรือไม่) ให้ทำอย่างนั้นไปก่อน เราจะยังไม่ตอบว่าถูกหรือผิด มันอยู่ในกึ่งกลางที่จะแยกผิดแยกถูกกัน ภวานาไปมันจะได้ความชัดเจนมาตรงนั้น ดีไม่ดีไม่ต้องถามเรา มันรู้ผิดรู้ถูกมันจะไปของมันเอง เท่านั้นละ

เอานะนักภวานา เอาให้เห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ตัวเองนะ อยู่ที่นี่นะ หาทั่วโลกธาดูหาไปเถอะ ทุกข์ไม่เจอ สุขไม่เจอ จะเจอที่ตรงนี้แห่งเดียว คือจิต ทุกข์มหันตทุกข์ก็จะเจอที่นี่ สุขบรมสุขก็จะเจอที่นี่ การภวานาเพื่อบรมสุข สุขเล็กสุขน้อยสุขจนกระทั่งถึงบรมสุข ไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า แต่ก่อนฟังเสียงท่านตลอดเวลา จวนเข้าไปเท่าไรยิ่งหมุนตัว ๆ ฟังเสียงท่านตลอดเวลาด้วยความเคารพ เหมือนคนหลงทาง

คอยจะฟังคำชี้แจงของผู้ชี้ทางในทางที่ถูก คอยฟัง พอว่าทางนี้ปั๊บเลย อันนี้ผู้บำเพ็ญธรรมก็เหมือนกัน ในธรรมถึงขั้นละเอียดเท่าไรจิตยิ่งจ่อๆ นะ ผู้สอนจะต้องสอนให้ถูกต้อง ไม่ถูกต้องไม่ได้

เหล่านี้เราเคยผ่านมาหมดแล้ว เวลาไปเล่าธรรมะให้ครูอาจารย์ฟัง ครูอาจารย์ ไตภูมิโตเป็นยังงี้รู้ทันที บางองค์ดูถูกด้วย แต่ไม่มีเจตนาอะไร หือ ภูมิเท่านั้นก็มาสอนเรา เนอะ มันเป็นไปได้ ลูบคลำๆ งูๆ ปลาๆ ให้เราดู ธรรมที่เรามาศึกษามันเหนือนี้แล้ว อย่างนี้ก็มี เพราะฉะนั้นการรับการศึกษาอบรมต้องเป็นครูอาจารย์ผู้แน่นอนๆ ให้เหนือกันๆ ตลอดแล้วฟังๆ เลยไม่ผิด ถ้าสับสนสับสนทำมาสอนไม่ได้นะ เหมือนคนตาบอดจูงคนตาดี จูงลงเหวลงบ่อ เป็นอย่างนั้นละ การภาวนาสาคัญมาก ที่เรามารู้ให้ท่านทั้งหลายฟัง เคยคาดเคยคิดเมื่อไร หัวใจดวงนี้ละ เลวสุดยอดก็คือหัวใจดวงนี้ สุดยอดของมันนั้นละ แต่เวลาถึงขั้นของมันที่ว่าสุดยอดก็คือใจดวงนี้ หายสงสัย ไม่ถาม

เวลานี้ไม่หาธรรมบอกตรงๆ เลย จะว่าเราประมาทเราได้ยังไง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปได้ยังไง สอนตามพระพุทธเจ้า สนฺทิฎฐิโก ๆ ประกาศบ้างมาโดนที่หัวใจ แล้วไปถามหาพระพุทธเจ้ายังไง เอ้า ตอบ สนฺทิฎฐิโก สอนให้รู้เองเห็นเองใช้ไหม ในผลงานของตัวเองเป็นยังงี้ ชั้นใดภูมิโตมันจะรู้เป็นลำดับ พอถึงขั้นสมบูรณ์แบบผางนี้ กราบพระพุทธเจ้ากราบๆ เลย แล้วกราบพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ถูกหมดเลย นั่น ไม่รู้ว่าเราไปนั่งอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้าและอรหันต์ทั้งหลายแต่เมื่อไร คือการที่บรรลุธรรมบั้งเข้าแล้วนั้น อยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และสาวกทั้งหลาย อยู่ในนั้นหมดเลย ไม่ต้องบอกเป็นเอง

อันนี้ก็เคยเล่าให้ฟังแล้วว่าฝนตกมาจากบนฟ้า พอลงมาถึงน้ำมหาสมุทรแล้ว เมฆก้อนไหนๆ ก็ตามรวมแล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด จิตที่ผางเข้าไปตรึงมหาวิมุตติมหานิพพานก็แบบเดียวกัน ผางลงไปนั้นไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า สนฺทิฎฐิโก ประกาศไว้แล้วจะรู้ผลงานตัวเอง ถึงชั้นใดภูมิโตจนถึงสุดยอดก็รู้เอง เป็นอย่างนั้น จึงว่านักจิตตภาวนาสาคัญมากนะ

ทีนี้เวลาสรุปลงมาแล้ว งานในโลกอันนี้ไม่มีงานใดที่จะหนักมากกว่างาน แก้กิเลสสู้กับกิเลส อันนี้สุดยอด เป็นงานที่หนักมากที่สุดเลย พออันนี้ลงได้แล้วก็เรียบเลย ไม่มีอะไรเข้ามาผ่าน ตั้งแต่วันกิเลสมันเสื่อมลงไปเท่านั้นไม่มีอะไรมาผ่านในหัวใจเลย วางตลอดเวลา ฟัง ผลของการปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า จำขึ้นมามันเป็นอันเดียวกันแล้วนั้นถามกันหาอะไร ถ้าว่าน้ำมหาสมุทรก็เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร มหาวิมุตติมหานิพพานก็เป็นอันเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร นั้นให้มันรู้ซึ้นะ

ธรรมะพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา จุดลาก ๆ เราที่ลุ่มจมอยู่ในความเกิดแก่เจ็บตาย ตายทับตายทมกัณนี้มาก็กับก็กลับแล้ว รื้อฟื้นดึงขึ้น ๆ ลากขึ้นด้วยสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ให้ไปเถิด ตามทางสายนี้ไม่ผิดพูดง่าย ๆ ตั้งแต่ต้นจนถึงนิพพานไม่ผิด เป็นสวากขาตธรรมล้วน ๆ เลย ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ นั้น พระพุทธเจ้าสอนไว้สด ๆ ร้อน ๆ นะ ขอให้ปฏิบัติเถอะ จึงว่านิพพานอยู่ชั่วเอื้อม ๆ นั้นละถึงกาลเวลาที่มันจะไปแล้วไม่อยู่ละ นิพพานกับพระพุทธเจ้าอันเดียวกันเลยอยู่ชั่วเอื้อม ๆ หมุนตลอดเวลาไม่นอนทั้งวันทั้งคืน ถึงกาลเวลาจะไปแล้วไม่อยู่ ตายก็ไม่อยู่ เป็นก็ไม่อยู่จะให้ถึงนิพพานอย่างเดียว จับผิดจับถูกคว่ำผิดคว่ำถูก

แต่ก่อนก็ว่านิพพานมีหรือไม่มี พอถึงขั้นนี้แล้วมีหรือไม่มีก็ตามคว่ำผิดคว่ำถูก หูดหวิด ๆ อยู่ นั่นละ นี่ละลืมเป็นลืมตาย ลงทางจงกรมแล้วทั้งวัน จนกระทั่งก้าวขาไม่ออก ไอ้ ไปไม่ไหวแล้ว มันลืมนะ กิริยาท่าทางการเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้านี้จนกระทั่งถึงก้าวขาไม่ออก รู้ตรงนั้นละ มันไปไม่ได้แล้วหมดกำลัง หยุดเสีย คืออันนี้มันหมุนของมันตลอด หมุนเพื่อจะออกไปถ่ายเดียว ไม่มีคำว่าอ่อน จิตนี้เมื่อถึงขั้นจะไปแล้วไม่อยู่ เอาให้ชัด ๆ เราเป็นมาแล้วพูดง่าย ๆ ว่างี้เถอะ กลางคืนทั้งคืนไม่นอนเลย เราไม่นอนมันไม่นอนอันนี้มันหมุนของมันอยู่นั้นะ เอานั่ง นั่งมันก็หมุน เดินจงกรมก็หมุน สุดท้ายก็แจ้งกลางวันมันยังจะไม่นอนอีก คนมันจะตายแล้วนี่นะ

สุดท้ายเอาพุทโธมาลงยุติ ทอดสมอกันที่พุทโธ คือถ้าจะห้ามมันไม่อยู่นะมันรุนแรงมาก สติปัญญาขั้นนี้รุนแรงมาก ฟุง ๆ ๆ เลย ต้องเอาพุทโธหักห้ามเอาไว้ กำหนดให้อยู่กับพุทโธ เราเป็นแล้วทั้งนั้นนะนี่ คือมันห้ามไม่อยู่เวลามันออกทางด้านปัญญา มันออกจริง ๆ นี่นะ ไม่มีอะไรรุนแรงกว่าด้านสติปัญญาหมุนตัวเป็นเกลียวเป็นอันเดียวกันแล้วนี้ไม่หยุด ต้องเอาพุทโธเข้าห้าม มันจะตายจริง ๆ โห้ นี่มันจะตายแล้วนะทำใจ หัวอกนี้มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอ่อนไปหมด แต่อันนั้นมันไม่หยุด อยู่นี้ ๆ แล้วสุดท้ายก็เอาพุทโธ นี่ก็เอามาสอนท่านทั้งหลาย ให้จำเอานะ

เวลามันหมุนเต็มที่แล้วไม่มีที่ยับยั้ง เอาพุทโธมาทอดสมอ ให้จิตอยู่กับพุทโธ มันจะออกไปไหนทางด้านปัญญาไม่ให้ ออก ให้อยู่กับพุทโธ ๆ แล้วจิตสงบแน่วลงก็สงบ ปล่อยละที่นี้ ปล่อยเรื่องราวทั้งหลายที่มันยุ่งอยู่ตลอดเวลา นั้นด้วยพุทโธ ลงแนวพุทโธนั้นก็ต้องบังคับเอาไว้ ไม่ให้ถอนขึ้นมาจากพุทโธ ถ้าถอนมันจะออกแล้วทางด้านปัญญา มันรุนแรงนะทางด้านปัญญา จนไม่ได้หลับได้นอนจะว่าไง ต้องเอาพุทโธเข้ายับยั้งกัน ทอดสมอกับพุทโธ พอพุทโธ ๆ ถีบไม่ยอมให้ออกแล้วจิตก็ลงแน่วสบาย

พอลงถึงนั้นแล้วเหมือนถอดเสี้ยนถอดหนามนะ สงบแน่วสบาย พอเห็นว่าสบายดีแล้ว พอรามือเท่านั้นมันจะผิงออกเลย ต้องบังคับเอาไว้ ถึงอยู่ในขั้นที่ว่าสบาย

แล้วก็ให้สบายพอเสียก่อนถึงจะปล่อยจิตนี้ พอปล่อยนี้ออกทางด้านปัญญา นี่ถึงขั้น ปัญญารุนแรงรุนแรงขนาดนั้นนะ อะไรเอาไว้ไม่อยู่ อยู่ได้กับพุทโธเท่านั้น เวลามันห้าม ไม่อยู่จริง ๆ แล้วต้องเอาพุทโธหักห้าม ให้จิตอยู่กับพุทโธคำเดียวไม่ให้ไปไหน มันจะ คิดไปไหนไม่ให้ไป ให้อยู่กับพุทโธๆ แล้วมันก็แนวๆ ลงแนวเลย นั่นสงบ การงาน ทั้งหลายของสติปัญญาที่หมุนตัวเป็นเกลียวนี้พักหมดเลย อำนาจของพุทโธกับสมาธิมัน ลงสงบแล้วแนวอยู่นั้น

พอเห็นว่าได้กำลังพอสมควรแล้วที่นี้ก็ถอย พอถอยนี้ฝั่งเลยเที่ยว ให้อยู่มันไม่ อยู่ละออกทางด้านปัญญา นี่ละการภาวนาเวลามันเป็นเป็นอย่างนั้น นี่ถอดออกจาก หัวใจมาสอนท่านทั้งหลาย ถอดออกเป็นระยะๆ ชั้นใดภูมิใดที่ควรจะพุทธรรมะชั้นใด มันจะออกเอง เข้าใจไหม ก็มันผ่านมาหมดแล้วนี่ นอกจาก กอไก่ กอกา ก็สอน กอไก่ กอกา ขอไข่ ขอขา ก็สอนกันไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงขั้นอันนั้นแล้วถ้ากำลังมันเหมือนกันแล้ว มันจะพุ่งเหมือนกันละ แม้เช่นนั้นก็ยังมีความคอยเตือนไว้ ยับยั้ง คืออย่าให้มันไป เกินไป ให้มีการพักตัวก็คือว่า ยับยั้งเอาไว้ด้วยสมาธิ มีพุทโธเป็นหลัก นี่ละการดำเนิน

พอทางนี้ได้กำลังแล้วก็ปล่อย ที่นี้มันก็พุ่งของมันเลย การภาวนาของเล่นเมื่อไร จนกระทั่งมันไปหมดขีดไม่มีอะไรเหลือเลยที่นี้นะ เอา ชั้นสุดท้ายของ สนฺทิฏฐิโก ชั้น สุดยอด ผลงานชั้นสุดยอดถึงกันแล้วที่นี้ผางนี้ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากจิตนี้ว่างไป หมดเลยโลกธาตุนี้ ไม่มีอะไรเหลือเลย มีกิเลสเท่านั้นเป็นก้างขวางคออยู่ที่นี่ โลกธาตุนี้มี แต่กิเลสเป็นก้างขวางคอ คือขวางอยู่ที่หัวใจ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรมา ขวาง ว่างเปล่าไปหมดคือจิตของพระอรหันต์ จิตของพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรเข้ามาผ่าน เลย สิ่งที่ผ่านมาคือกิเลส กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วหมด สมมุติทั้งหมดที่กิเลส กิเลสเป็น จอมสมมุติ พอกิเลสขาดลงไปแล้วสมมุติทั้งหลายก็สึกแต่ว่ามี แต่ไม่ยึดไม่ถือ ไม่เป็น ข้ำศึกเหมือนกิเลส กิเลสนี้กวนจริงๆ พวกกันจำเอา

การภาวนาเป็นของเล่นเมื่อไร โธ่ มันทุกระดับการภาวนานี้ สำหรับเราเป็นคน หยาบ ได้ผ่านทุกแบบทุกฉบับ แต่ด้วยการพิจารณาทดสอบอยู่เรื่อยๆนะ สติปัญญาต้อง ติดตามกันไป ทดสอบตัวเองตลอด อะไรผิดอะไรถูก ไม่ใช่จะบึ้งๆ ทีเดียวเลยนะ สติปัญญาต้องติดตามกันไป อะไรที่เห็นว่าไม่สะดวกแล้วหักกลับ หักจิตกลับเสีย จึง เรียกว่าปัญญา สติปัญญาคอยดูทางเดินของตน ถ้ามันจะผิดพลาดไปไหนหักกลับเสีย ที่นี้เวลามันไปเต็มที่แล้วหมด กิเลสหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว ที่นี้เรื่องสมมุติทั้งหมดมาอยู่กับ กิเลส พอกิเลสหมดเท่านั้นสมมุติทั้งหมดมีสึกแต่ว่ามีไม่ติดข้องกัน ไม่เป็นข้ำศึกกัน เหมือนกิเลสเป็นก้างขวางคอ ขวางตลอด มีมากมีน้อยขวางตลอด พออันนี้ขาดสะบั้น ลงไปแล้วหมดก้างขวางคอ

สิ่งเหล่านี้มาตกอยู่ที่วัดอยู่ในกรรมสิทธิ์ของตบต้องได้เก็บ ไม่เก็บไม่ได้ปรับโทษ แน่เห็นไหมพระพุทธเจ้าฉลาดขนาดไหน แล้วประกาศโฆษณาหาเจ้าของ ประกาศโฆษณาตามวันเวลาพอสมควรแล้วเห็นว่าเงียบ ไม่มีใครมารับแล้วเงินก็ตีทองคำก็ตีอะไรก็ดีแล้วที่นี้ก็เอาปัจจัยเหล่านี้เข้าส่วนกลาง นี่พระวินัย ฟังเสียนะ ให้เอาเข้าส่วนกลาง ถ้าต้องการจะสร้างจะซ่อมจะอะไรก็ตามเป็นประโยชน์ส่วนกลางแล้วพอถูกต้อง

ที่นี้เกิดว่าเจ้าของเขามาทางที่หลัง พอเสร็จเรียบร้อยแล้วมาทางที่หลัง ก็ให้ชี้ใส่สิ่งที่ทำแล้ว นี่ละของของคุณนะ ทำอันนี้ไว้แล้ว ที่ว่าสุตวิสัย จะปรับโทษกับพระก็ได้จะอะไรไม่ได้ คนนั้นก็มือเปล่ากลับไป แต่ได้บุญกลับนะนี่ ท่านสร้างอันนี้เป็นบุญของเขานะ เข้าใจหรือ พระวินัยท่านละเอียดขนาดนั้น เห็นไหมพอพูดออกมาทางพระวินัยก็ออกทันที ๆ ก็เรียนมาเต็มเหนี่ยวแล้วนี่ นอกจากไม่พูดก็เหมือนไม่รู้นะ ถ้าออกพระวินัยข้อไหน ๆ มันจะรับกันทันที เพราะเรียนมาแล้วทางพระวินัย

พระวินัยเราเรียนมาก เราสนใจเพราะเรารักพระวินัย ไม่ให้มีคำว่าล่วงเกินด้วย ไม่มีหิโรตตปะปะ ไม่มี นอกจากจะต้องอาบัติก็ต้องด้วยความไม่รู้ไม่เห็นหรือเผลอไปที่จะให้มีเจตนาเราไม่เคยปรากฏตั้งแต่เราบวชมา นี่ละท่านสอนไว้อย่างนี้ เวลาจำเป็นของตกลงมาให้ประกาศหาเจ้าของ เป็นเวลาพอสมควรไม่มารับ ก็ให้เอาปัจจัยจำนวนนี้เข้าส่วนกลาง จะเข้าส่วนไหนก็แล้วแต่ เมื่อเข้าแล้วเขามาถามที่หลังก็บอก มันสุตวิสัยแล้ว พระก็ไม่เป็นอาบัติ เขาถ้าไม่ไปคิดเป็นอกุศลอีกเขาก็เป็นบุญเป็นคุณ เพราะสมบัตินี้เข้าเป็นส่วนประโยชน์แล้วใช้ไหมล่ะ ก็เท่านั้นละเรื่องราว นี่พระวินัยว่าฉัน เอาละที่นี้ละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ